

"Αγιοί Κολλυβάδες"

Ἐκκλησιαστική Ἐπιθεώρησι Ὁρθοδόξου

Πίστεως, Ζωῆς καὶ Ὁμολογίας

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως π. Νικόλαος Δημαρᾶς Δρ. Ν.

Ὀκτώβριος 2004

Ἡ ἀληθινή σοφία

"Σέ κάθε πρᾶγμα νόμιζε ὅτι ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ διδαχῆ, καὶ θέλεις εὐρεθῆ σοφός καθ' ὄλην σου τὴν ζωὴν. Μὴν παραδώσεις σέ ἄλλον ἐκεῖνο τό ὅποιο ἐσύ δέν ἐμαθες ἐμπράκτως, γιά νά μή φανερωθῆ τό ψεῦδος σου ἀπὸ τὴν σύγκρισι τῆς πολιτείας σου (=τῆς ζωῆς σου) μέ αὐτά πού λές μίλησε ὡς μαθητευόμενος καὶ ὄχι ὡς διδάσκαλος μετὰ αὐθεντίας, καὶ πάντοτε προλάμβανε καὶ κατάκρινε τόν ἑαυτόν σου, ὑποδεικνύοντας στόν ἄλλον ὅτι ὑπάρχεις κατώτερος αὐτοῦ καὶ μέ αὐτόν τόν τρόπον νά δείξης στούς ἀκροατές σου τὴν τάξι τῆς ταπεινώσεως καὶ νά προτρέψης αὐτούς νά ἀκούσουν τοὺς λόγους σου καὶ νά ἀκολουθήσουν τό παράδειγμά σου καὶ νά γίνης τίμιος καὶ σεβαστός σ' αὐτούς. Καί ἐάν εἶναι δυνατόν μιλώντας δι' αὐτά τά πράγματα, μίλησε μετὰ δακρύων, γιά νά ὠφελήσης καὶ τόν ἑαυτόν σου καὶ τοὺς ἀκροατές σου καὶ ἔτσι θά ἔχῃς τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ διαρκῆ. Συνήθιζε πάντοτε νά εὐλογῆς μέ τό στόμα σου καὶ ὄχι νά καταρᾶσαι, καὶ δέν θέλεις κακολογηθεῖ ποτέ. Καθότι ἡ κατηγορία γεννάει ἄλλην κατηγορίαν καὶ ἡ εὐλογία ἄλλην εὐλογίαν." (Λόγος ΚΗ', Περί ἀγάπης Θεοῦ, Ἁγίου Ἰσαάκ τοῦ Σύρου).

"Ἐγὼ ὀράσεις ἐπλήθυνα..."

Τελείωσε ἡ Θεία Λειτουργία καὶ ἄρχισε ὁ κόσμος νά βγαίνει. Ὁ μακάριος Ἄνδρέας καταλάβαινε μέ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ κοιτάζοντας τό πρόσωπο τοῦ καθενός τὴν ἀρετῆ, τίς ἀμαρτίες του καὶ

τὴν ὄλη πνευματικὴ του κατάστασι.

Οἱ δίκαιοι. Ἄρκετοὶ ἀπ' αὐτούς εἶχαν πρόσωπα λευκά σάν χιόνι, ἐνῶ ἄλλοι λαμπρά σάν τόν ἥλιο. Τά κεφάλια τους ἦσαν ἀλειμμένα μέ λάδι καὶ μῦρο, καὶ στεφανωμένα μέ χρυσοστόλιστα στεφάνια, πού μοσχοβολοῦσαν σάν μενεξέδες καὶ τριαντάφυλλα. Ὁμορφοὶ νέοι τοὺς περιέβαλαν μέ σεβασμό καὶ τοὺς ἀπέδιδαν τιμὴ καὶ δόξα. Αὐτοὶ ἦσαν ὅσοι διήνυσαν μέ νηστεία καὶ προσευχῆς τὴν Ἁγία Τεσσαρακοστή. Γιαυτό προγεύονταν τά ἀγαθὰ τῆς οὐρανοῦ βασιλείας. Δέν μπορούμε νά δοῦμε μέ τά σωματικά μάτια τὴ δόξα πού περιβάλλονται ὅσοι διανύουν ἐνάρετα τό πέλαγος τῆς νηστείας. Ὁ μακάριος ὁμως Ἄνδρέας τοὺς ἐβλεπε καὶ εὐφραίνετο καὶ δόξαζε τόν Κύριο γιά τὴν προκοπὴ τους. Ἐβλεπε πάλι ὁ δίκαιος ἄλλους πού ἐμοιαζαν μέ τοὺς πρώτους, γιατί ἦσαν λευκοὶ σάν χιόνι καὶ τά πρόσωπά τους ἔλαμπαν σάν ἡλιακὴ ἀκτίνα. Ἐπάνω τους ἀναπαύετο τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, γιατί ἦσαν καθαροὶ καὶ ἐνάρετοι. Ζοῦσαν μακριὰ ἀπὸ τὴν πορνεία, τὴν μοιχεία, τὴν μνησικακία καὶ κάθε εἶδους φλυαρία, καὶ κοινωνοῦσαν καθημερινὰ τά ζωοποιὰ μυστήρια.

Ἐβλεπε ἐπίσης ἄλλους μέ χρυσῆς στολῆς φωτεινῆς καὶ μεγαλόπρεπες. Πάνω ἀπὸ τό κεφάλι τους πετοῦσαν λευκά περιστέρια καὶ ἔσταζαν μῦρο στίς στολῆς τους. Εὐωδίαζαν ὡς θυμίαμα καὶ ἡ εὐωδία ἀνέβαινε μέχρι τά νοητὰ ἐκεῖνα περιστέρια πού ἦσαν Ἄγγελοι Θεοῦ. Αὐτοὶ ἦσαν ὅσοι μοίραζαν ψωμί στούς πεινασμένους καὶ ἀπέτρεπαν τίς ἀδικίες καὶ τά ἐγκλήματα, ὅσοι ἐξαγόραζαν τά ξένα χρέη καὶ χορηγοῦσαν στούς φτωχοὺς ἐνδύματα καὶ σκεπάσματα. Αὐτοὶ δέν ὑποχωροῦσαν στή μοιχεία καὶ στήν πορνεία. Ἐπικοινωνοῦσαν μέ τοὺς ἁγίους καὶ ἦσαν ταπεινοί. Ἦσαν οἱ θλιβόμενοι καὶ ὑστερούμενοι τά ἐπίγεια ἀγαθὰ μέ τὴν θέλησί τους, κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο.

Εἶδε πάλι ἄλλους μέ χαριτωμένο πρόσωπο, ντυμένους μέ πολῦτιμα ἐνδύματα νά βαδίζουν χαρούμενοι. Τοὺς ἀκολουθοῦσε μία κόρη πολὺ ὠραία. Φοροῦσε στεφάνι ἀπὸ κλαδί

ἐλιᾶς. Τούς παρηγοροῦσε καί ράντιζε τὰ πρόσωπά τους μέ λάδι. Αὐτοί οἱ πιστοί ἦσαν ἐκεῖνοι πού πήγαιναν στίς φυλακές καί παρηγοροῦσαν τούς φυλακισμένους μέ τά ἀγαθά τους. Ἦσαν ἐπίσης οἱ χριστιανοί πού ζοῦσαν φιλήσυχα καί δέν ἔλειπαν ποτέ ἀπό τήν ἐκκλησία. Ἀγαποῦσαν τά λόγια τοῦ Κυρίου, τά τίμια καί ἀγνά καί *"γλυκύτερα ὑπέρ μέλι καί κηρίον"* (Ψαλμ. ιη' 11) καί ἔτρωγαν τό ψωμί τους μέ εὐχαριστία, ὄχι μέ βλασφημία καί καταλαλιά.

Οἱ ἁμαρτωλοί. Ἐβλεπε ὁ μακάριος καί μερικούς μέ πρόσωπο μαυρισμένο ἢ λερωμένο ἀπό ἀκαθαρσίες. Ἐπάνω τους ἦσαν σκαρφαλωμένοι αἴλουροι καί μικρά σκυλιά πού ἔπαιζαν τά πόδια τους. Ἀπό τά μέλη τους κρέμονταν φίδια πού θήλαζαν τήν ἀκαθαρσία πού ἔσταζε ἀπό τό σῶμα τους. Καί ὄχι μόνο δέν τά ἔδιωχναν ἀλλά τά κρατοῦσαν προσεκτικά. Στά πόδια τους εἶχαν βατράχους καί μαζί μέ τά ὑπόλοιπα ἔρπετά πού συμβόλιζαν τά πάθη τους παρουσίαζαν ἐλεεινό θέαμα. Στόν Κύριο προξενοῦσαν πικρία καί ἀποστροφή, ἐνῶ στούς ἀγίους ἀγγέλους πού ἔλαχε νά φυλάνε τίς ψυχές τους, λύπη καί ἀδημονία.

Αὐτοί ἦσαν οἱ ἄσωτοι καί ἄρσενικοῖτες, οἱ μοιχοί καί μαλακοί, οἱ φιλάργυροι. Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι σφογγίζουν τόν βόρβορο τῆς ἁμαρτίας σάν τούς χοίρους καί δέν φοβοῦνται οὔτε Θεό οὔτε ἀγγέλους. Δέν λυποῦνται τήν ψυχή τους, δέν ὑπολογίζουν τίς ἡμέρες τῶν ἀγίων νηστειῶν, τίς ἀποστρέφονται, τίς μισοῦν καί τίς θεωροῦν βαριές. Καί ἐνῶ οἱ φρόνιμοι ἀγωνίζονται σκληρά γιά νά σώσουν τήν ψυχή τους, αὐτοί περνοῦν τήν ζωή τους χωρίς φόβο.

Ὁ ὄσιος δέν ἔβλεπε μόνον ἄνδρες σ' αὐτό τό κατάντημα ἀλλά καί γυναῖκες. Εἶναι φοβερή ἡ ἁμαρτία τῆς μοιχείας καί ἡ τιμωρία τῆς πολύ μεγάλης. Κατέχει τήν δεύτερη θέσι μετά τόν φόνο καθῶς λένε οἱ ἀκριβεῖς μελετητές τοῦ Θείου Νόμου.

Ἐβλεπε ἀκόμη ὁ ὄσιος μερικούς νά βασανίζονται καί νά κατακόπτονται ἀπό τούς δαίμονες καί νά εἶναι τά

πρόσωπά τους μαῦρα καί σκοτεινά καί τά μάτια τους κατακόκκινα καί ἡσυχία νά μήν ἔχουν, καί αὐτοί ἦσαν οἱ μάγοι, οἱ φαρμακοί καί οἱ γόητες. Ἄλλοι ἦσαν ὄλο ὀργή καί θυμό πολύ θλιμμένοι καί ταραγμένοι μέ ματωμένα τά χέρια. Αὐτοί ἦσαν οἱ φονιάδες. Καί παρ' ὄλο τό μαρτύριό τους δέν μετανοοῦσαν. Ἄλλοι πάλι τριγυρίζονταν ἀπό σιχαμερά ἔρπετά καί τά σώματά τους ἦσαν ὄλο ἀγκάθια καί τριβόλια καί αὐτοί ἦσαν οἱ ὀργίλοι καί οἱ θυμῶδεις, οἱ πονηροί καί πικροί.

Ὁ ὄσιος τaráχτηκε πολύ καί πόνεσε ἡ ψυχή του καί προσευχήθηκε παρακαλώντας τόν Κύριο νά τούς ὀδηγήσει στήν μετάνοια καί τήν σωτηρία λέγοντας : *"Καλά εἶπες Κύριε γιά μᾶς τούς βουτηγμένους στήν ἁμαρτία ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὄντας τιμημένος πολύ δέν τό ἐνόησε, συνταυτίστηκε καί ἐγένε ἴδιος μέ τά κτήνη τά ἀνόητα"* (Ψαλμ. μη' 21) (Ἀπό τόν βίο τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα τοῦ δια Χριστόν σαλοῦ).

"Δέν ὑπάρχει ἐξυπνότερος ἄνθρωπος στόν κόσμο ἀπό τόν ἐλεήμονα, πού δίδει γήινα καί φθαρτά πράγματα καί ἀγοράζει ἀφθαρτά καί οὐράνια. Ὅπως καί δέν ὑπάρχει πῶς ἀνόητος στόν κόσμο ἀπό ἐκεῖνον πού δέν ἐκμεταλλεύεται τίς εὐκαιρίες τίς πνευματικές, γιά μετάνοια, ἐξομολόγησι, κάθαρσι καί ἀγιασμό τῆς ψυχῆς πού ὁ Χριστός μας παρέχει δωρεάν γιά νά μποῦμε στή ζωή. Ὅποιος δέν ἐξομολογεῖται, δηλητηριάζει συνέχεια τήν ψυχή του καί καταστρέφει τό σῶμα του μέ τό σaráκι τῆς συνειδήσεως, πού δουλεύει συνέχεια μέσα του.

Καλότυχοι λένε οἱ κοσμικοί, αὐτοί πού μποροῦν καί ἀπολαμβάνουν τά ἀγαθά τοῦ κόσμου. Μακάριοι ὁμως εἶναι αὐτοί πού τά δίνουν ὄλα γιά τόν Χριστό καί στεροῦνται καί κάθε ἀνθρώπινη παρηγοριά πάλι γιά τόν Χριστό, καί ἔτσι κατορθώνουν νά βρίσκωνται κοντά στό Χριστό μέρα νύχτα, μέ τήν θεία Του παρηγοριά, πού εἶναι μερικές φορές τόση πολλή, πού λέει κανεῖς στό Θεό: "Θεέ μου ἡ ἀγάπη Σου δέν ὑποφέρεται, διότι εἶναι πολλή καί στήν μικρή μου καρδιά δέν χωράει". (Διδαχές ἀγιορειτῶν γερόντων).